

ffe kunne karakteriseres paa en anden Maade — dette vil fremgaa af de nærmere Forhandlinger — men, forsaavidt de Forslag angaar, som Udvalget i det Hele eller dets Flertal har forenet sig om, tror jeg at kunne fatte mig meget kort, idet jeg tør haabe, at de ikke ville møde nogen væsentlig Modstand, heller ikke fra den høitærede Ministers Side, hvorfor jeg vil anse det for rigtigt ikke at gaa dybere ind paa Forhandlingen af dem, med mindre den af mig nævnte Forudsætning maatte vise sig at være urigtig. — Forslaget under Nr. 1 er stillet til § 5, der, som det vil ses, gaar ud paa at udtale, at „hvad Skyldneren under Konkursen erhverver ved sin egen Virksomhed, er Boet uvedkommende“. Udvalget vil deriisil have knyttet den Bestemmelse, at „til saadant Erhverv henregnes dog ikke, hvad der tilfalder Skyldneren som Lotterigevinst eller paa lignende tilfældig Maade“. Der blev i Udvalget reist Tvivl, om Lotterigevinster skulde henregnes til Erhverv ved egen Virksomhed, eller om de skulde sættes i Klasse med Arv eller de andre Formueerhvervelser, der omhandles i § 3, og for at løse Tvivlen med Hensyn til dette Punkt ansaa Udvalget det for rigtigt at fremsætte et bestemt Forslag desangaaende. — Under Nr. 2 er der af et Mindretal foreslaaet en Omskrivning af § 5. Forslaget gaar ud paa at forandre Reglen i Lovforslagets § 5 derhen, at det skulde i ethvert Tilfælde afgjøres ved et Skjøn af Skifteretten, om ikke en Del af Fallentens private Fortjeneste og Erhverv maatte være at inddrage under Boets Masse. Jeg skal forbeholde mig, efter Omstændighederne, at komme tilbage til dette Forslag, naar den ærede Forslagsstiller har udtalt sig desangaaende. Foreløbig skal jeg kun udtale, at, naar Udvalgets Flertal har troet ikke at kunne gaa ind paa dette Forslag, der for Dørigt er hentet fra den norske Fallitlov, da er det begrundet deri, at man ansaa det for mindre heldigt at overlade et saadant Skjøn til Skifteretten, og deri, at man har ment, at

det lettelig kunde føre til uheldige Følger naar man vilde stille Fallenten saaledes, at han ikke skulde kunne have Udsigt til at nyde uforstyrret, hvad han erhvervede ved sin private Virksomhed. Dette vilde formentlig let kunne føre til at lamme Fallentens Virksomhed, uden dog at føre til nogen Fordel for Boet. Deriisil kommer, at, imedens det hidtil maaste kunde siges at have en Del Interesse for Boer saaledes at kunne inddrage fortløbende Erhverv i Boet, fordi man har en sørgelig Erfaring for, at Boer kunne stundom være i mange Aar, vil det for Fremtiden være af mindre Betydning, hvis det Gaab maatte gaa i Opfyldelse, som man har næret om, at Boers Behandling for Fremtiden skulde blive en hel Del kortvarigere. Endelig er det jo at bemærke, at der Intet er til Hinder for at erklære en ny Fallit, en ny Konkursbehandling over den Formue, som Fallenten efter den første Fallits Udbrud maatte erhverve ved sin private Virksomhed. — Forslaget under Nr. 3 til § 15 gaar ud paa en Tydeliggjørelse, som jeg ikke skal opholde mig videre ved. — Til § 20 er der stillet et Forslag, der gaar ud paa, at den Frist, der opstilles med Hensyn til Formodningen imod visse Transaktioner, hvori Fallenten har indladt sig i den nærmeste Tid før Fallitens Udbrud, skulde forkortes fra 3 Maanedre til 8 Uger. Det er naturligtvis tildels en Skjønssag, om man vil sætte Fristen til 3 Maanedre eller 8 Uger; Udvalget har i Betragtning af det Uheldige i, at den U sikkerhed med Hensyn til visse Netsandler, hvorom der her er Tale, skulde være tilstede i længere Tid, ment, at det maaste kunde være tilraadeligt at sætte Fristen til 8 Uger i Stedet for til 3 Maanedre. — Forslaget under Nr. 5 til § 20 gaar ikke ud paa, efter hvad man mener, at indføre en egentlig Forandring i det reelle Indhold i Paragrafen, hvorimod det gaar ud paa en anden Affattelse, som man mener skulde forebygge mulig Tvivl om Paragrafens rette Fortaaelse. § 20 siger jo nemlig, at, naar Skyldneren i Lobet af de sidste